

«Αποδώστε στον Καίσαρα ό,τι ανήκει στον Καίσαρα, και στον Θεό ό,τι είναι του Θεού» (Μτ 22,21)

Ο Ιησούς μπήκε στην Ιερουσαλήμ, επευφημούμενος από το λαό ως «Υιός του Δαβίδ», ο οποίος ήρθε να αναγγείλει τον επικείμενο ερχομό της Βασιλείας του Θεού.

Σε αυτό το πλαίσιο, λαμβάνει χώρα ένας ιδιαίτερος διάλογος μεταξύ του Ιησού και μιας ομάδας ανθρώπων που τον αμφισβητούν. Μερικοί είναι Ηρωδιανοί, οι άλλοι Φαρισαίοι, δύο ομάδες με διαφορετικές απόψεις σχετικά με την εξουσία του Ρωμαίου αυτοκράτορα. Τον ρωτούν αν θεωρεί νόμιμο ή όχι να πληρώνεται φόρος στον αυτοκράτορα. Επιδιώκουν μ' αυτόν τον τρόπο, λοιπόν, να τον αναγκάσουν να πάρει θέση, ώστε να έχουν πάντα κάτι να τον κατηγορήσουν.

Ωστόσο, ο Ιησούς απαντά με μια άλλη ερώτηση: σε ποιον ανήκει αυτή η εικόνα που είναι χαραγμένη στο νόμισμα; Και, επειδή η εικόνα είναι του αυτοκράτορα, ο Ιησούς λέει:

«Αποδώστε στον Καίσαρα ό,τι ανήκει στον Καίσαρα, και στον Θεό ό,τι είναι του Θεού»

Ο Ιησούς υπενθυμίζει την πρωτοκαθεδρία του Θεού: πράγματι, όπως η εικόνα του αυτοκράτορα είναι χαραγμένη στα ρωμαϊκά νομίσματα, έτσι και σε κάθε ανθρώπινη ύπαρξη είναι τυπωμένη η εικόνα του Θεού.

Ομοίως, η ραβινική παράδοση διακηρύσσει ότι κάθε άνθρωπος έχει δημιουργηθεί κατ' εικόνα Θεού¹, παίρνοντας το παράδειγμα της εικόνας που είναι χαραγμένη στα νομίσματα: «Όταν ένας άνθρωπος κόβει νομίσματα με την ίδια σφραγίδα, είναι όλα ίδια, αλλά ο βασιλιάς των βασιλέων, ο Άγιος – ας είναι ευλογημένος – σημάδεψε κάθε άνθρωπο με την ίδια σφραγίδα όπως ο πρώτος άνθρωπος και κανένας ανάμεσά τους δεν είναι όμοιος με κάποιον άλλο.²» Επομένως, μόνο στον Θεό μπορούμε να δοθούμε, σε αυτόν μόνο ανήκουμε και μόνο σε αυτόν βρίσκουμε ελευθερία και αξιοπρέπεια. Καμία ανθρώπινη δύναμη δεν μπορεί να διεκδικήσει την ίδια πιστότητα.

Αν κάποιος γνωρίζει τον Θεό και μπορεί να μας βοηθήσει να Του δώσουμε τη θέση που του ανήκει, αυτός είναι ο Ιησούς. «Για Εκείνον, να αγαπά σήμαινε να κάνει το θέλημα του Πατέρα Του, θέτοντας το νου του, την καρδιά του, την ενέργειά του, την ίδια του τη ζωή, στη διάθεσή Του. Ήταν απόλυτα αφοσιωμένος στο σχέδιο του πατέρα Του. Το Ευαγγέλιο μας τον δείχνει πάντα στραμμένο προς τον Πατέρα (...)

¹ Γεν 1,26

² Mishnà Sanhedrin 4,5

Και από εμάς, επίσης, ο Θεός αναμένει αυτή την ολοκληρωτική αγάπη. Να αγαπάμε σημαίνει να κάνουμε το θέλημα του Αγαπημένου, χωρίς ημίμετρα, με όλη μας την ύπαρξη (...) Μας ζητείται να το πραγματοποιήσουμε με όλο μας το είναι, γιατί στον Θεό δεν μπορούμε να δώσουμε τίποτα λιγότερο από τα πάντα: όλη μας την καρδιά, όλη μας την ψυχή, όλη μας τη σκέψη³. »

«Αποδώστε στον Καίσαρα ό,τι ανήκει στον Καίσαρα, και στον Θεό ό,τι είναι του Θεού»

Πόσες φορές ερχόμαστε αντιμέτωποι με δύσκολες επιλογές και μπαίνουμε στον πειρασμό να αναζητήσουμε εύκολες λύσεις. Και ο Ιησούς ο ίδιος, επίσης, δοκιμάζεται όταν βρίσκεται μπροστά σε δυο επιλογές, όμως για Εκείνον είναι ξεκάθαρο: η προτεραιότητα είναι ο ερχομός της βασιλείας του Θεού, ο οποίος κατέχει το πρωτείο (την υπεροχή) της αγάπης. Ας επιτρέψουμε στον εαυτό μας να αναρωτηθεί σχετικά με αυτόν το Λόγο: αναζητά η καρδιά μας την προβολή, την λαμπερή καριέρα? Θαυμάζουμε τους επιτυχημένους και εκείνους που προσελκύουν ανθρώπους, μέσα από τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης? Δίνουμε σε πράγματα τη θέση που ανήκει στο Θεό?

Με την απάντησή του, ο Ιησούς προτείνει να κάνουμε ένα ποιοτικό άλμα εμπρός, προσκαλώντας μας να κάνουμε μια σοβαρή αξιολόγηση στην κλίμακα των αξιών μας.

Βαθιά στη συνείδησή μας, μπορούμε να ακούσουμε μια φωνή, μερικές φορές λεπτή και που ίσως να επικυριαρχείται από άλλες φωνές. Ωστόσο, μπορούμε να την αναγνωρίσουμε: είναι εκείνη που μας ωθεί να αναζητούμε διαρκώς μονοπάτια αδελφοσύνης και που πάντα μάς ενθαρρύνει να ανανεώνουμε αυτή την επιλογή, ακόμη και με κίνδυνο να πάμε ενάντια στο ρεύμα.

Είναι μια θεμελιώδης άσκηση για έναν αυθεντικό διάλογο, για την εξεύρεση από κοινού κατάλληλων απαντήσεων στην πολυπλοκότητα της ζωής. Το θέμα δεν είναι να αποφύγουμε την προσωπική ευθύνη, αλλά να θέσουμε τον εαυτό μας στην ανιδιοτελή υπηρεσία του κοινού καλού.

Κατά τη διάρκεια της φυλάκισης που οδήγησε στην εκτέλεσή του για την αντίστασή του στο ναζισμό, ο πάστορας Dietrich Bonhoeffer έγραφε στην αρραβωνιαστικιά του: «Δεν μιλάω για μια πίστη που αποφεύγει από τον κόσμο, αλλά για την πίστη που σφυρηλατείται μέσα στον κόσμο, που αγαπά και παραμένει πιστή πατώντας πάνω στη γη, παρ' όλες τις δοκιμασίες με τις οποίες ερχόμαστε αντιμέτωποι. Ο γάμος μας πρέπει να είναι ένα «ναι» στη γη που μας έδωσε ο Θεός, πρέπει να ενισχύσει μέσα μας το θάρρος να εργαστούμε και να δημιουργήσουμε κάτι πάνω σ' αυτήν. Φοβάμαι ότι οι χριστιανοί που δεν τολμούν να σταθούν στη γη παρά μόνο με το ένα πόδι, θα σταθούν επίσης με το ένα πόδι και στον ουρανό»⁴.

Επιμέλεια: Οικουμενική διεθνής ομάδα
του Λόγου της Ζωής

³ Lubich, Λόγος της Ζωής, Οκτώβριος 2022

⁴ Dietrich Bonhoeffer, Maria von Wedemeyer, *Lettere alla fidanzata*, Cella 92, Queriniana, Brescia 1992, 48.